

и в различни варианти, от османските регистри се вижда, че коренът на името е български: *Драгодан дол*, *Дирагоз*, *Диргодан*, *Дъргодан*. Местно предание свързва името с основател *Драган* – водач на на жътварска група от Котленско – *драгоман* към *драгадан*. Селото е съществувало на три места. Причина за това, според преданието, са прояви на насилие. Отначало селото е било до планинските възвишения на север, за което говори и вариантът *Драгодан дол*. Следващото му място е е под сегашното шосе и накрая, през XIX в., се заселва на сегашното си място. В селото се насдтаняват хора от разсипаното село Матей. Най-стари родове са: *Батарята*, *Джитирята*, *Консулите*, *Стойчопетровите*, *Забуните*, *Хитърпетровите*, *Ганчоалар*, *Хитюалар*, *Кондюалар*.

Планинската част от землището е район на активно хайдушко движение. Родом от Драгоданово е прочутият Цоню Брадата. Дружината му успява да разбие на хребета Гребенец поделение на редовната турска войска – сеймени. В района действа и хайдушката дружина на Панайот Хитов.

През м. август 1829 г. край селото се установява на временен лагер, за да подготви атаката към Сливен, руската армия начело с ген. Дибич Забалкански. На другата година по-голямата част от жителите на селото се изселват в Русия – в Бесарабия. Керваните с бежанци се охраняват от дружината на Цоню войвода, който умира в емиграция. След няколко години част от тях се завръщат, но някои семейства остават в Северна България.

През турско време Драгоданово е в Сливенска каза. След Освобождението е в Сливенска околия, в Блатешка община, но е било и самостоятелно кметство.

В селото не е имало черква, но една стая в частна къща е приспособена за параклис – така наречената *папаз еви* ‘попска къща’. Училището е основано през 1879 г., сега закрито. Читалището „Изгрев” е основано през 1923 г.

Някои жители вземат участие в четническото движение (1924–1925 г.), а други в горянското движение (1949–1950 г.).

В центъра на селото е построен паметник на загиналите във войните.

Демографската картина е следната: 1856 г. – 55 къщи с около 275 българи; 1878 – 75 къщи; 1893 – 85 къщи и 641 души; 1905 – 126 къщи и 707 души; 1926 – 173 къщи, 176 домакинства и 966 души; 1934 – 1089 души; 1956 – 1156; 1979– 1086, 2001– 831 и 2010 г. – 605 жители.

Поминъкът е земеделие и скотовъдство. По-късно се развива лозарството. Масивите се напояват от системата „Средна Тунджа”. Има и материали за производство на тухли и керемиди.

Землището на Драгоданово е с площ 87,5 кв. км и граничи със землищата на селата Мокрен, изселеното Ново село, Седларево, Трапоклово, Зимница, Жельо войвода и Блатец. Простира се на север от р. Мараш до жп линията Ямбол – Зимница на юг. Дължината му е 17 км, а ширината 2–3 км. Северната част е заета от ридовете на Гребенец и южния гребен на Удвой планина (Чатал балкан) – част от Източна Стара планина. Височината достига 813 м. Южната част е заета от Сливенското поле. Почвите са предимно кафяви горски, а в южния район, край р. Саждовица (Азмак), и ливадни.